

ปัจจุบันจริงหรือ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๑

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากคต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันสารทจีนทำบุญใส่บาตรนะ โอ้โฮ! ได้บาตรมากเลย เพราะอะไร เพราะเขาต้องการทำบุญกุศลเพื่อให้ถึงญาติๆ ของเขา เพื่ออุทิศส่วนกุศลไป จะได้บุญกุศลมากเลย แต่ถ้าฝ่ายที่ว่า ไม่บอกว่าให้เป็นปัจจุบันตลอดใจ “ไม่มี ทำบุญแล้วเป็นบุญของเรา อุทิศส่วนกุศลไปให้คนอื่นไม่ได้ ทำบุญเป็นของเรา เป็นปัจจุบัน”

คนที่ว่าไม่เป็นปัจจุบันมันก็เลยกลายเป็นคลุกเคล้า แต่ว่าตัวเองเป็นปัจจุบัน ผู้ที่เป็นปัจจุบัน คุณติ ปัจจุบันธรรมที่ว่า อย่างครูบาอาจารย์ที่ว่าถึงปัจจุบัน เห็นไหม บอกว่า เป็นปัจจุบันขณะที่สิ้นกิเลส เป็นปัจจุบันขณะที่ชำระกิเลสเป็นขั้นๆ เข้าไปนะ ก็นั่นต้องเป็นปัจจุบันทั้งหมดเลย พอเป็นปัจจุบันแล้ว วัฏวน เห็นไหม มันจะไปมองเห็นไง เหมือนที่ว่าจะไปมองเห็นวัฏวน หมายถึงว่า เหตุที่เราจะหมุนเวียนไปในวัฏฏะ เราตัดออกไปเป็นขั้นเป็นตอนเข้ามา มันก็หลุด เห็นไหม อันนี้เหตุ มันต้องมีผลไปใช้ไหม

ถึงเข้าใจเหตุ คือปัจจุบันนี้ ผล คือที่พวกเราหลุดหวั่นหรือพวกเราทำบุญกุศลกัน อุทิศส่วนกุศลให้ถึงเปรตญาติ ถึงญาติของเรา ผู้ที่ไปทำบุญกุศล อุทิศส่วนกุศลไป เพราะมันมีวัฏวน เห็นไหม วัฏวนนี้เป็นที่อยู่ของจิตที่เวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏวนนั้น นรกสวรรค์นี้เป็นที่ไปของจิตดวงวิญญาณที่จะไปอยู่นั้น ที่นั่นมันเป็นการสืบต่อไป เป็นวัฏวน มันมีอยู่โดยธรรมชาติของมัน แต่เวลาผู้ที่ถึงปัจจุบันจะยอมรับสิ่งนี้ คือเห็นว่าอันนี้เป็นเหตุปัจจุบันที่กำลังเหตุที่ปัจจุบันได้ผลที่จะรองรับปัจจุบันมันรออยู่ข้างหน้านั่น เห็นไหม ว่ามันเป็นปัจจุบันไปตลอดๆ เพราะอะไร เพราะกาลเวลามันสืบไป

ไอ้อย่างเราเนี่ย กาลเวลามันก็กลืนกินตัวเอง กาลเวลามันก็สืบทอด แล้วเราเอง ความคิดเราก็สืบทอดไปๆ มันไม่หยุดนิ่ง แต่คนเป็นปัจจุบัน ที่ว่าถึงที่สุดแห่งการประพาศปฏิบัติแล้วมันไม่มีการสืบทอด มันรู้อยู่เฉยๆ รู้โดยธรรมชาติ ถึงว่ามีแบบไม่สืบทอด

ไอ้เราเนี่ยก็สืบทอด มันก็เคลื่อนอยู่แล้ว แล้วกาลเวลาก็เคลื่อนอยู่แล้ว แล้วพอกาลเวลาเคลื่อนเห็นไหม ตามไปเป็นปัจจุบันหมด เคลื่อนในขณะที่เป็นปัจจุบันไง เขาเคลื่อนไปคว้านามรูป การเกิดขึ้น กระทบเกิดขึ้นเป็นปัจจุบันๆ แล้วไม่ยอมรับสิ่งที่เป็นอดีตอนาคต คือว่าเขาเคลื่อนเอง แต่เขาว่าเขาเป็นปัจจุบัน

แต่คนที่มันเป็นปัจจุบัน ยอมรับสิ่งที่ว่าอันนี้เป็นปัจจุบัน แต่ถ้าอย่างใจที่พ้นแล้วนี่มันไม่เคลื่อน เห็นไหม มันปักมันอยู่ แล้วมันเป็นปัจจุบันไป ไอ้กาลเวลามันก็หมุนเป็นกาลเวลาไป นี่มันเป็นสมมุติ มันเป็นอยู่อีกมิติหนึ่ง

แต่ในวิญญานมันเป็นกาลเวลาทั้งหมด มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป เพราะมันเกิดตายไป ในวิญญาน เห็นไหม กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันต้องตายต้องเกิดทั้งหมด แล้วจิตนี้มันก็ไม่อยู่ชั่วคราวๆ ตัวเล็กๆ ของจิตมันไม่เกิดไม่ตาย แต่อาการเปลือกนอกมันเกิดมันตาย พอมันเกิดมันตาย มันก็เวียนไปในวิญญาน นี่คือปัจจุบันของผู้ที่เห็นปัจจุบันจริงกับคนที่ไม่เห็นปัจจุบันจริง

บอกว่า เขาเป็นปัจจุบัน แล้วปฏิเสธอดีตอนาคตไป จะดึงอดีตอนาคตให้เป็นปัจจุบัน ถึงบอกปฏิเสธว่านรกไม่มี สวรรค์ไม่มี การอุทิศส่วนกุศลไม่ถึง ทำบุญแล้วมันเป็นบุญของเรา ถ้าทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศล ทำบุญแล้วปรารถนา คนนั้นเป็นคนทำบุญแล้วโลกมาก ทำบุญแล้วเห็นแก่ตัว

ถ้าเป็นปัจจุบันนะ คือว่ามันปฏิเสธหลักความจริงทั้งหมด หลักความจริงนะ ใจนี้มันเคลื่อนไปตลอด ทุกอย่างมันเคลื่อนไป สะสมไปไง สะสมเสียบึงกรังไป สร้างสมบารมีไป จนถึงที่สุดแล้วถ้าเป็นปัจจุบัน มันต้องเข้ามาละตัดตรงปัจจุบันภายใน มันไม่ใช่ปัจจุบันที่เราสืบทอดไปเป็นปัจจุบัน

นี่มันไม่เห็นตามหลักความเป็นจริง แล้วก็คาดหมายไป วณเวียนไปอยู่ในความเห็นของตัวกรรมมันคลุกเคล้ากันไป ดึงไป บังคับให้สิ่งที่สืบทอดอยู่นั้นให้หยุดนิ่ง ให้หยุดนิ่งเหมือนกับเรา

ปฏิเสธ เราให้จิตรับรู้ว่าเป็นปัจจุบัน เราปฏิเสธหลักความจริง มันเป็นการปฏิเสธ มันไม่ใช่เป็นความจริง

แต่ถ้าความเห็นจริงในหลักสัจจะจริงนะ เชื้อหมด ทำไมครั้งพุทธกาล พระโมคคัลลานะไปสวรรค์มา ไปพรหมมา ก็มาบอกใจ ที่ราชคฤห์ใจ ว่า “ญาติของคนนั้นไปเกิดบนสวรรค์ ญาติคนนั้นไปเกิดบนพรหม ญาติคนนั้นไปเกิด...” พระพุทธเจ้ารับคำพยากรณ์ทั้งหมด พระพุทธเจ้ายืนยันใจ

นี่ศาสนาพุทธเจริญรุ่งเรืองเจริญตรงนี้ใจ จนเขาต้องทำลาย พวกลัทธิต่างๆ เขาอธิบายในศาสนาพุทธ เขาจะทำลายศาสนาพุทธ เขาบอกต้องทำลายพระโมคคัลลานะก่อน ถึงได้จ้างโจรมาฆ่า อยู่ในพระไตรปิฎก เห็นไหม จ้างโจรมาฆ่าพระโมคคัลลานะ เพราะพระโมคคัลลานะเป็นผู้ที่มีฤทธิ์ ขึ้นไปบนสวรรค์ไปอะไรได้

แต่พระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ ใจนี้ไม่เกาะเกี่ยวตรงนั้น แต่ใจที่หยุดนิ่งแล้ว ใจที่มีฤทธิ์มีเดชแล้วมันไปเห็นสิ่งนั้นได้ ถึงว่ายอมรับสิ่งนั้น พระพุทธเจ้าก็ยอมรับสิ่งนั้น องค์ศาสดายอมรับสิ่งนั้น

สิ่งที่ว่าทำบุญกุศลแล้วมันจะไปเกิดในสวรรค์ นี่สวรรค์มีจริง นรกมีจริง เห็นไหม นี่ยอมรับ ความเป็นจริงของผู้ที่เห็นจริงถึงยอมรับตามความเป็นจริง พอยอมรับตามความเป็นจริง นี่มันยอมรับ ถึงว่ามันเป็นการที่ว่ากรรมไม่คลุกเคล้าใจ กาลของปัจจุบันมันเป็นกาลของปัจจุบัน พอถึงว่าพระพุทธเจ้าปรินิพพาน พระพุทธเจ้านะ เป็นสอุปาทิเสสนิพพาน ตอนที่ตรัสรู้มา ตอนวันวิสาขบูชา แล้วอีก ๔๕ ปีไป นั่นนะสิ้นสุดตั้งแต่ธรรมไม่เคลื่อนไหว ตั้งแต่ตอนนั้น ตอนที่ว่าตรัสรู้ หมดกันตรงนั้นเลย กรรมทุกอย่างหมดกัน ธรรมนั้นไม่เคลื่อนที่ต่อไปตลอดเวลา

แต่ในอีก ๔๕ ปี สืบต่อไปนี่ มันเป็นว่าอยู่ในสมมุติใจ ส่งออกมาที่ว่าส่งออกมาเพื่อประโยชน์ใจ ถ้ากลับเข้าไปอยู่ตรงธรรมตรงนั้นนะ มันก็เข้าไปอยู่ เหมือนกับเข้าไปอยู่ตรงวิมุตติสุข วิมุตติสุขนั้นไม่ยับเยียนอีกแล้ว

ถ้าถอยร่นออกไป...นี่เป็นวิมุตติสุข แต่เพราะว่าต้องออกมารับรู้ ภารา หเว ปญฺญกฺขนฺธา สอุปาทิเสสนิพพาน คือว่าร่างกายนี้ดับแล้ว เหมือนคนตายแล้วแต่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เลศตายหมดแล้วในทุกอย่างตายหมดแล้ว หมดสิทธิ์ไป แต่มีชีวิตอยู่ ถึงเป็นเศษส่วนของสิ่งที่ยังเหลืออยู่ เศษส่วนนี้

เป็นสมมุติที่ว่ามันตกค้างมา เหมือนกับเราเผาไหม้สิ่งของต่างๆ แล้วไม่หมด ยังเหลือเศษอยู่ เศษนั้นต้องเผาให้หมดใช่ไหม แต่การเผานั้นต้องใช้เวลาไหม

อย่างเช่นไฟเผาอยู่ เวลาที่ไฟเผาก็ต้องเผายุ่ง อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อเผาก็เลสหหมดแล้ว แต่สิ่งที่เป็นร่างกายนี้ยังอยู่ ถึงว่า สอุปาทิเสสนิพพาน ฉะนั้น ถึงว่าไม่เคลื่อนเหมือนกับพวกเรา เรายังเคลื่อนอยู่ เรายังไม่เห็นจริงอย่างนั้น แต่ท่านไม่เคลื่อนอยู่

จนวันสุดท้าย วันที่ปรินิพพานจริงนะ อนุปาทิเสสนิพพาน คือว่าวันที่สละทิ้งธาตุทั้งห้า จากสละทิ้งธาตุทั้งห้า อันนั้นหมดไปตามความเป็นจริง หมดไปทั้งเศษส่วน หมดทั้งหมด ไปอยู่ในวิมุตติสุข ไปอยู่ในนิพพานอันนั้น เพราะว่าตอนเคลื่อนไหว ตอนสอุปาทิเสสนิพพานนั้นมันหมดจริง แล้วรู้จริง รู้จริงแล้ววางไว้ตามความเป็นจริง แล้วก็บอกกล่าวไว้

เราปฏิเสธตรงนี้ไง เราปฏิเสธว่า ตอนสิ้นกิเลสนี้เป็นปัจจุบัน แล้วก็เอาตอนสิ้นกิเลส นั้นมาบังคับตายตัวในอีก ๔๕ พรรษา ไม่ได้พูดถึงว่าในอีก ๔๕ พรรษา พระพุทธเจ้าพยากรณ์อะไรไว้บ้าง พระพุทธเจ้ายอมรับอะไรไว้บ้าง ยอมรับสิ่งต่างๆ ที่ยอมรับไว้

นี่มันถึงบอกว่า ย้อนกลับมาถึงวันนี้วันสารท วันตรุษ วันสารท เราก็ทำบุญกุศลกัน อุทิศส่วนกุศลไปถึงเปรตญาติ เราหาว่าเราหาด้วยความเหนื่อยยาก ของที่เราหา เราสละออกไป เป็นทาน พอสละเป็นทาน ใจนี้เป็นบุญกุศลขึ้นมา ใจเป็นบุญกุศลขึ้นมา ใจดวงนี้ต่างหากที่อุทิศ ไม่ใช่ว่าการทำตัวของวัตถุ ตัวของอาหารอันนั้นมันจะเป็นไปได้ สิ่งที่เป็นวัตถุเป็นสิ่งที่เปื้อนวัตถุ แต่ใจของผู้ที่สละออกนั้นประเสริฐเหนือกว่าสิ่งๆ นั้น สิ่งๆ นั้นถึงจะอุทิศส่วนกุศลไป

มันเป็นนามธรรมใจ ใจเข้าถึงใจ ใจนี้ไม่เคยตาย ไปเกิดในชาติไหนก็อาศัยใจดวงนี้ไปเกิด เป็นภพเป็นชาติ เกิดในสวรรค์ เกิดในนรก เกิดในอะไร หรือเกิดเป็นมนุษย์อีกก็แล้วแต่ เราอุทิศส่วนกุศลอันนี้ไปนะ

จิตใจดวงนั้น เรื่องของใจมันแผ่ถึงกัน อุทิศส่วนกุศลไปก็ย้อนกลับมา ถ้าเขาไม่ได้รับ มันจะย้อนกลับมา ย้อนกลับมาคือว่ามันก็อยู่อย่างนั้น เพียงแต่เรามีอำนาจาสนาบาปมีมากขึ้น กว้างขวางขึ้น เพราะเราแผ่ออกไป เราแผ่ออกไป เราเป็นผู้นำ เราเป็นจุดศูนย์กลางของปัจจุบัน ธรรมคือกุศลอันนี้ไง กุศลอันนี้ ใจดวงนี้เป็นผู้ริเริ่ม ใจดวงนี้เป็นผู้นำ ใจดวงนี้เป็น แผ่ออกไปข้างนอก ผู้ที่ได้รับความอบอุ่น ได้รับความสุขจากใจดวงนี้ นั่นนะ เขาก็ต้องคิดถึงใจดวงนี้

คนดีฝีมือ ย้อนกลับมาๆ ถ้าเป็นพวกเทวดา ถึงพยายามปกป้องผู้ที่ทำคุณงามความดีนี้ไว้ เพื่อเขาจะได้ทำคุณงามความดีต่อไป แต่สิ่งที่ว่าคนทำดีแล้วมีอายุสั้น อันนั้นอีกประเด็นหนึ่ง ประเด็นนั้นละเอียดย่เข้าไปอีก ละเอียดย่เข้าไป คือว่าเขาไม่ต้องการตรงนี้แล้ว เขามาเสวยภพชาติเพื่อจะสืบต่อไป

ไอ้เราเนี่ยเพียงแต่อุทิศส่วนกุศลเพื่อจะเอาบุญกุศลนั้นเกิดในที่สูงๆ ขึ้นไป แต่ผู้ที่เสวยภพชาติเพื่อเอาภพชาติ เป็นพุทธภูมินี้ เสวยภพชาติขึ้นมาเพื่อจะดับขันธไปๆ ต้องการเสวยภพชาติรู้สัจธรรมสัจตว์ให้มากเข้า ชีวิตนี้มันเป็นการเกิดการตาย แต่การทำกุศลคือความดี การเกิดและการตาย ถึงว่าไม่มี เปลี่ยนสภาพเฉยๆ เปลี่ยนสภาพเพื่อทำความดี ฉะนั้น พุทธภูมิ ถึงว่าอายุสั้น แต่ก็ทำคุณงามความดีเป็นภพเป็นชาติไป เห็นไหม ภพชาติเปลี่ยนเป็นสถานะใหม่ เปลี่ยนสถานะใหม่เพื่อสร้างคุณงามความดีต่อไปๆ

นี่ถึงว่า ๔ อสงไขยแสนมหากัปที่จะเป็นพระพุทธเจ้า แล้วแต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติจะสิ้นกิเลสไป ก็สร้างบุญกุศลของเขาไป อันนั้นมันละเอียดย่กว่าการที่ว่าทำบุญกุศลแล้วเทวดาปกป้องเพื่อจะให้ชีวิตยืนยาว

ชีวิตยืนยาวนี้ได้ การชีวิตยืนยาวนี้เป็นความคิดของการที่ว่าเรารักชีวิต สงวนชีวิต แต่คนที่ว่าเขาสร้างคุณงามความดีเพื่อจะเอาผลอันนั้น ไอ้เรื่องการเกิดการตายนี้เขาไม่ได้เดือดร้อน เขาจะรีบไปๆ มาเกิดเป็นมนุษย์ ๘๐ ปีถึง ๑๐๐ ปี เวลาเกิดเป็นพุทธภูมิ เห็นไหม เกิดในสัตว์ก็เหมือนกัน เกิดในปลา เกิดในกวาง เกิดในอะไรนะ อายุขัยของเขาสั้นเข้าตามแต่ภพที่เขาเกิดนั้น แต่เขาก็เป็นหัวหน้า เป็นภพเป็นชาติ

นี่พระพุทธเจ้าบอก เคยเกิดเป็นกระต่ายนะ เห็นนายพรานเขามาหลงป่าอยู่ ตัวเองนะ เป็นกระต่ายนั้นกระโดดเข้ากองไฟเพื่อเอาร่างกายนั้นให้ (เทพสิ้นสุดเพียงเท่านั้น)